

הדובון הקטן

סיפרה לאורה ר. סמית
ציירה דורותי דאולין
1908

תוכן העניינים

פרק 1	מחפשים שם	3
פרק 2	טיול ביער	6
פרק 3	"אטשיל"	9
פרק 4	מכינים עוגיות	13
פרק 5	העיתון	16
פרק 6	דולר הכסף	19
פרק 7	כיפה אדומה	22
פרק 8	ספרי לנו סיפור	26
פרק 9	המנורה של אלדין	29
פרק 10	שני רוכלים	32
פרק 11	סבא רטנ	34
פרק 12	הארנבון הקטן בווי-הוו	37
פרק 13	מצנפת פלאים	40
פרק 14	כד הזהב	43
פרק 15	מישה-מוקווה, הדוב הגדול	46

הדובון הקטן. הוא ישב בכסא הנדנדה האדום שלו, ובכה בשקט "בוו-הווו".
בסוף כשהבית היה כבר שקט ואמא ואבא

הלכו גם הם למיטה, הדובון הקטן ירד במדרגות. הוא פתח את הדלת ויצא לרחוב. ומה אתם חושבים שהדובון הקטן רצה לעשות? כן, הוא רצה למצוא לו שם. הדובון הקטן ידע כבר לקרוא יפה. הוא הלך בדרך וראה שלט ישן. מרבית המילים של השלט היו כבר מחוקות ונשארה רק מילה אחת. המילה

הדובון הקטן בכה "בוו-הווו! בוו-הווו!"
הוא בכה כה חזק שדמעות שלו נפלו לקערת החלב והרטיבו את הלחם שלו. והחלב נעשה מלוח!

"מה קרה?" שאל אבא דוב.
הדובון הקטן לא אמר מילה אלה בכה "בוו-הווו!"

אמא אמרה "כולם מתגרים בו כי אין לו שם."
"ולמה לא נתת לו שם?" שאל אבא דוב.
"אמא דובה אמרה "כי לא היה לי מספיק שמות לכולם."

אילו יכולת להסתכל ולראות את כל משפחת הדובים בארוחת הערב, לא היית משתומם שלא היו מספיק שמות. שם ליד השולחן ישבו אבא דוב, אמא דובה ושבעה-עשר דובונים קטנים. לכולם היו קערות חלב עם לחם לארוחת ערב. אחר כך הם שחקו במחבואים והלכו למיטות. כולם הלכו למיטות מלבד

הולך. הוא נכנס ישר לשרידי מדורה כבויה
וקיבל כוויות ברגליו.
כל משפחת הדובים באה גם היא לכבות את

האש. כשראו
ששום דבר לא
בוער חזרו, וגם
הדובון הקטן
חזר, צולע,
הביתה.
הינשוף קרא
אחריו "אם תרצה
שם טוב, בוא
אלי. 'אש' אינו
שם טוב. לא, לא,
זה לא שם טוב!"
הדובון הקטן חזר
הביתה ואמו

חבשה את כפותיו וגם שמה קמח עליהן "זה
יקל על הכאבים" אמרה.
הדובון הקטן לא רצה שכפותיו תהינה לבנות
ולקק מהן את הקמח. "מחר אמצא לי שם"

"אש".
"אש. 'אש' זה שם יפה" חשב הדובון הקטן
"אקרא לעצמי 'אש'!"
הוא המשיך בדרך ופגש ינשוף זקן. הינשוף
אמר "איך קוראים לך, הדובון הקטן?"
"אש!" קרא הדובון הקטן.
"מאין לך השם הזה?" שאל הינשוף. אבל
הדובון הקטן המשיך לרוץ וקרא "אש! אש!"
וכל החיות ביער התעוררו ורצו עם דליי מים.
הם רצו לכבות את האש. הדובון הקטן היה
כל כך מופתע שלא שם לב כלל לאן הוא

אמר "אבל לא אשאל את הינשוף."
הדובון הקטן הלך לישון. בשינה חלם חלום
יפה. הוא חלם שבקצה הקשת בענן מצא כד
מלא מטבעות זהב. הוא ניסה להרים אותו
אבל לא יכול היה. "זה כבד" הוא קרא "זה כל
כך כבד שאינני יכול להרים אותו!"
הוא קרא חזק כל כך שהתעורר. כל הדובונים
הקטנים התעוררו גם כן.
"מה קרה?" הם קראו. הדובון הקטן סיפר
שחלם על הכד עם זהב.
אמא באה במרוצה תוך שפשוף עיניים.
אבא אמר "זה עוד מוקדם מדי כדי לקום. לכו
לישון."
כולם חזרו למיטות ונרדמו. גם הדובון הקטן
נרדם, אבל לא חלם יותר.

פרק 2 טיול ביער

אבל אז קרה דבר מוזר. פתאום פרוווני
הדביבון עבר בדרך בריצה ואחריו דוב גריזלי
הזקן עם מטריה וכל משפחת הארנבות באה

בריצה אף היא.
"לאן אתם
הולכים?" שאלו
שני הדובונים
הקטנים, אבל
החיות לא עצרו
כדי לענות להם
ולכן מתולתל
והדובון הקטן
זרקו את הסלים
שלהם ורצו גם
הם.

כולם רצו דרך היער עד שהתעייפו מאוד.
התחיל גם גשם. תחילה רק טיפות בודדות
ואחר כך זרימה של ממש. ספלש! ספלש!
"הפרווה שלנו תירטב" דאג הדובון מתולתל.
אבל מהר מאוד הגשם נפסק ובשמיים
הופיעה קשת בענן. כל החיות רצו עוד יותר

לדובון הקטן לא הרשו לצאת לבדו ליער.
למחרת הוא אמר "הייתי רוצה לטייל קצת."
אבא אמר "תוכל לצאת אם דובון מתולתל יצא
אתך."
מתולתל היה האח הצעיר של הדובון הקטן.

הם יצאו ביחד
ליער ולקחו
אתם סלים כדי
לאסוף
אוכמניות.
"האם אתם
תאומים?" שאל
הינשוף שפגש
אותם בדרך.

אבל הדובון מתולתל קרא בתשובה "שמי
מתולתל אבל לו אין שם בכלל."
הדובון הקטן שם את כפיו לפניו והתחיל
לבכות "בוו-הוו!"

מהר. הקשת בענן התחילה לדהות ולדהות
עד שנעלמה לגמרי. ואז כל החיות התיישבו
במעגל והתחילו ללחוש זה לזה שלידו.
מתולתל אמר "הייתי רוצה שמישהו ידבר
יותר בקול רם, כדי שנדע על מה אתם
מדברים."

ואז קם בושי השועל, עטף את עצמו בזנבו
הארוך ואמר "רבותי, הסוד שלנו נתגלה. כד
מטבעות הזהב הוא בקצה הקשת בענן!"
כל החיות קראו "שמעו! שמעו! בושי השועל
מדבר!"

אבל הדובון הקטן והדובון מתולתל היו כבר
עייפים ולכן דוב גריזלי הזקן עזב את החיות
המשוחחות ביניהן, שם את מתולתל על כתפו
הימנית ואת הדובון הקטן על כתפו השמאלית
והתחיל לשאת אותם הביתה.

בדרך הם עברו ליד העץ של הינשוף. "איך
קוראים לך, הדובון הקטן?" שאל הינשוף.
"באמת, מה הוא שמך האמיתי?" שאל גריזלי
הזקן אבל הדובון הקטן רק הוריד את ראשו
ובכה "בוו-הוו!"

התעורר שוב כי כל החיות רצו לאורך השביל.
"מה קורה?" שאל הדובון הקטן.
פרווני הדביבון צעק "בושי השועל גנב עוגיות
שלנו!"
גריזלי גיחך ומתולתל קרא "רוצו, רוצו מהר!"
כל החיות רצו אחרי בושי השועל אבל לא
תפסו אותו. כי בושי היה שועל ערום מאוד.
הוא הסתתר אחרי סלע ונתן לכל החיות
לעבור על פניו.
היו לו הרבה עוגיות לארוחת הצהריים!

והדובון מתולתל אמר "אין לו שם. לא נשארו
לנו שמות בשבילו."
"וכמה אתם בבית?" שאל גריזלי הזקן.
מתולתל אמר "יש לנו אמא דובה ואבא דוב
ושבעה-עשר דובונים קטנים!" והדובון הקטן
בכה כל הזמן "בווו-הווו!"
"אל תדאג" אמר גריזלי הזקן "אם תמצא את
כד מטבעות הזהב תמצא גם שם לעצמך."
הדובון הקטן הפסיק לבכות והתחיל להירדם

על כתפו של דוב גריזלי הזקן. אך פתאום

פרק 3 "אטשי!"

"אטשי!" קרא הדוב גריזלי.
"אטשי!" קראו כל הדובונים הקטנים.
"אטשי!" קראו כל החיות ביער.
מה קרה בעצם?
ובכן, הן היו כולן בגשם והצטננו. וי! כמה
שהם התעטשו!
גריזלי הזקן יצא לאמצע היער וצלצל בפעמון
גדול. הוא רצה שכל החיות תתאספה.
והחיות באו, ניגבו את אפיהן והתעטשו
השתעלו.
גריזלי הזקן אמר "כשאנו מחפשים את קשת
בענן אנו מצטננים ולכן עלינו להפסיק מיד."
"אהא" אמר בושי השועל "הוא רוצה את כל
הזהב לעצמו. כך הוא רוצה."
וגריזלי ענה "אילו היה כד זהב בקצה הקשת
בענן, היינו מוצאים אותו מזמן. למה לנו
להרטב לשווא בזמן החיפושים."
"הבה ונצביע" קרא בושי השועל. הם הצביעו

ואכן, כל החיות פרט לבושי החליטו שעדיף להן להישאר בבית בזמן הגשם.
הדובון הקטן לא אמר מילה ובושי לחש לו
"אנחנו נמשיך לחפש את הכד. נכון הדובון
הקטן?"

הדובון הקטן
היה עצוב מאוד.
הוא חזר הביתה
יחד עם אחיו
מתולתל ואמר
"אם לא אמצא
לי שם במהירות
אז אגדל ויקראו
לי כל הזמן
הדובון הקטן."

מתולתל נישק לו על שני לחייו ואמר "אבל אני
אוהב אותך בכל זאת."

הם עברו ליד הינשוף וזה קרא אחריהם
"הדובון הקטן, תוכל למצוא הרבה שמות אבל
לא תוכל להיות בטוח איזה הוא הנכון."
והדובון הקטן בכה שוב "בוו-הוו!"

ואז עברה בדרכם סוזי זנב הצמר. זו הייתה
סבתא ארנבת זקנה וכל החיות אהבו אותה.
"אינך צריך לבכות כל כך" אמרה.
"מדוע לא?" שאל הדובון הקטן.

"כי יש לי נכדה שבכתה הרבה ולכן קראו לה
'בוו-הוו!' כי בכתה בגלל כל דבר. שום דבר
לא מצאה חן בעיניה. כשירד גשם היא בכתה
כי לא יכלה לצאת ולשחק. כשמזג האוויר היה

יפה היא בכתה כי לא
רצו לשחק אתה, כי
בכתה הרבה. שום דבר
לא היה טוב בעיניה.
אתה צריך להשלים עם
הדברים ולהיות שמח,
הדובון הקטן."

ואז הדובון הקטן צחק
ושאל "אולי אוכל ללכת
אתך הביתה, סוזי?"
סוזי אמרה "כן, אבל
אתה צריך לשאת את
סל הקניות שלי."

סוזי מהר תקעה סוכריות לפיו של הדובון
הקטן כדי שלא יתחיל לבכות ואחר כך לחשה
משהו לאוזנו של בוני.
"אני אוהב סוכריות" אמר הדובון הקטן "גם
בושי השועל אוהב אותן."
"בושי השועל אוהב גם עוגיות" אמרה סוזי
"והוא לוקח אותן בלי לשאול."
"כבר הרבה זמן לא ראיתי את בושי" אמר
בוני. וסוזי צחקה "אולי הוא יבקר מחר."
"הי, איפה הפרווה שלי והשפם. איפה
הקופסה האדומה הקטנה שלי?"
סוזי הסתכלה אבל לא יכלה למצוא את

הדובון הקטן לקח את הסל והלך שמח עם
סוזי. כאשר הגיעו לביתה של סוזי ראו אור
בחלון. סוזי אמרה "בוני יושב בחדר וקורא עד
מאוחר. האם אתה אוהב לקרוא, הדובון
הקטן?"
הדובון הקטן אמר "כן, בוודאי" והם נכנסו
לבית.

בוני ישב במיטה וקרא ספר. "מי זה?" הוא
שאל. הדובון הקטן השתחוה קלות. "איך
קוראים לך?" שאל בוני "יפה שבאת לבקר."

הקופסה האדומה.
בוני חיפש בכל הבית והדובון הקטן חיפש אף
הוא, אך לא שאל אף פעם "בשביל מה
הקופסה האדומה?"
אבל בסוף קרא בוני "הנה היא!" הוא פתח
את הקופסה והוציא ממנה שלוש סיגריות
שוקולד. הן נראו כמו סיגריות של ממש.
"תעשני סוזי, תעשני דובון קטן" הוא הוציא את
השוקולד אליהם.
הם שלושתם אכלו את הסיגריות והדובון
הקטן היה מאוד מאוד מרוצה.
"אני שמח שבאתי הנה. אני אוהב ממתקים
ואני אוהב את שניכם. אבוא לבקר כאן לעתים
קרובות."

מכינים עוגיות

"וי! וי! וי!" קראה
 סבתא סוזי "שוב
 איבדתי את
 המשקפיים שלי!"
 סוזי תמיד איבדה
 את משקפיה. בוני
 והדובון הקטן
 חיפשו אותם בכל
 הבית. הם חיפשו
 בקומה העליונה
 וגם במרתף אך
 לא יכלו למצוא
 אותם.

סוזי לא יכלה
 לראות כלום בלי

משקפיה ולכן ישבה ליד האח בלי לעשות
 דבר. בוני הכין את ארוחת הבוקר והדובון
 הקטן עזר לו. הוא הלך הלוך וחזור מהמטבח

לחדר וקרא "סוזי! איפה הסוכר?" ועוד "סוזי!
 איפה המלח?"

בדיוק כשהם התיישבו לשולחן נשמעה דפיקה
 בדלת. הדובון הקטן פתח ושם עמד בושי
 השועל. הוא אמר "אני רוצה להיכנס. אני
 מוכרח להיכנס. אני אכנס. הפעם לא אעשה
 לכם צרות!" והוא פרץ פנימה. הוא חטף
 צלחת עוגיות והתחיל לאכול אותם מהר
 מאוד.

"הה-הה-הה" אמר "כמה שאני אוהב עוגיות!"
 בינתיים בוני עזר לסוזן לאכול, כי היא לא
 יכלה לאכול בלי משקפיים. עכשיו הוא הניח
 את הכף ושאל "בושי, מה רצונך הפעם?"
 בושי הפסיק לאכול עוגיות. הוא הוציא גליל
 ניר מכיסו וקרא "הוחלט שכל החיות ביער
 תעזורנה בהוצאת עיתון. הוחלט גם שבושי
 השועל יערוך את העיתון!"

"יופי!" קראה סוזי הארנבת "יהיה לנו עיתון."
 "אבל" אמר בושי "צריך לתת מודעות בעיתון,
 כי עיתון בלי מודעות לא שווה."
 בוני קרץ בעין ואמר "אנו יכולים לתת מודעה

וסוזי אמרה בלחש "אולי נוכל לפרסם
שמחפשים שם לדובון הקטן." אבל היא
לחשה בקול כה רם שהדובון הקטן שמע והיה
מאוד מרוצה מכך. הוא התחיל לרקוד וקרא
"נפרסם בעיתון, בושי השועל! נפרסם
בעיתון!"
"הידד!" קרא בושי "כך בוודאי נמצא שם
לדובון הקטן!"
סוזי אמרה שהיא מקווה כי כך ימצאו גם את
המשקפיים שלה והגישה לבושי השועל עוד
קצת עוגיות. ואז בושי אמר שהוא מוכרח
ללכת כדי לדבר על העיתון גם עם חיות
אחרות.
בוני אמר "רק תבטיח שתביא לנו גיליון של
העיתון שלך, בושי."
והדובון הקטן רץ אחרי בושי וקרא "אבל
תזכור למצוא לי שם. זכור למצוא לי שם!"
בושי רץ משם עם צחוק קצר וערום, צחוק של
שועלים. מעניין מה הצחיק אותו כל כך.
"נוכל להכניס מתכון לעוגיות שלך בעיתון"

והתחילה לצחוק ולהתעטש. הדובון הקטן נגס
בעוגית והתחיל לקרוא "אוי! אמא! אני רוצה
את אמא שלי!"

"הכנסנו פלפל במקום קינמון!" קרא בוני.
"אל תספרו זאת לבושי השועל" אמרה סוזי
"כי אולי הוא יצחק מהטעות", ושלשתם
צחקו. הם חשבו שהיה זה תעלול נהדר
כאשר בוני הכניס לעוגיות פלפל במקום
קינמון.

אמר בוני. והדובון הקטן שאל "האם את
יודעת לעשות עוגיות, סבתא סוזי?"
"רק תמצא את המשקפיים שלי ותראה האם
אני יודעת לעשות עוגיות" ענתה סוזי. הם
המשיכו לחפש את המשקפיים אך ללא
הצלחה.
"אולי תני לי להכין את העוגיות הפעם" אמר
בוני הארנב. הם הובילו את סוזי לכסא
במטבח ובוני לקח קערה ומצקת והדובון
הקטן עזר לערבב את הבצק של עוגיות.
"תוסיפו הרבה קינמון" אמרה סוזי ובוני הכניס
קינמון.
"אטשי!" השמיע סוזי.
"אטשי!" השמיע בוני.
"אטשי!" השמיע הדובון הקטן.
"סגרו את הדלת כי אנו מצטננים" אמרה סוזי.
"מה עם סוכר?" שאל בוני.
"תכניסו הרבה סוכר" ענתה סוזי.
מהר מאוד העוגיות היו מוכנות. "נכון שאני
יודע לעשות עוגיות?" אמר בוני בגאווה.
אבל אז קרה דבר מפתיע. סוזי נגסה בעוגית

פרק 5 העיתון

הדובונים בכו ליד השולחן "עצוב לנו!
בוו-הוּוּ!"
"אל תבכו, קטנים שלי" אמר אבא דוב.
אבא דוב, אמא דובה וששה-עשר הדובונים
ישבו לשולחן לארוחת הערב.
"בוו-הוּוּ!" בכה הדובון הראשון.
"בוו-הוּוּ!" בכה הדובון השני.
תוך שתי דקות כל הדובונים בכו שוב.
"שקט! שקט!" קרא אבא דוב. ואמא דובה
הוציאה מכיסה שש-עשרה ממחטות קטנות
ונתנה לדובונים, כדי שינגבו את עיניהם.
אבא דוב פנה לדובון הראשון ושאל "מדוע
אתה בוכה?"
והדובון התחיל לבכות שוב. "בוו-הוּוּ!" אמר
"אינני זוכר למה בכיתי."
אבל הדובון השני אמר "אני זוכר למה בכינו.
חסר לנו הדובון הקטן."
וכל ששה-עשר הדובונים התחילו לקרוא

"חסר לנו הדובון הקטן. אנו רוצים שהוא
יחזור הביתה!"
באותו רגע נשמעה דפיקה בדלת ובושי
השועל ניכנס פנימה. הוא הביא את העיתון
שלו והיה גאה מאוד בו.
"גיליון העיתון עולה דולר אחד" אמר.
אבא דוב שמח לראות את העיתון. הוא שילם
לבושי דולר אחד בלי לומר מילה, והתיישב
בכורסה כדי לקרוא.
"תקרא את המודעות" אמר בושי. ואבא דוב
קרא:
"אבד זוג כפפות. המוצא אותן מתבקש
להחזיר לבושי השועל."
"אבד זוג משקפיים. המוצא אותם מתבקש
להחזיר לסבתא סוזי הארנבת."
הדובונים נהנו מאוד מהמודעות. הם מחו
כפיים וצחקו "זה מצחיק! וי! סבתא סוזי שוב
איבדה את משקפיה!"
"פרס חמישה דולר" קרא אבא דוב.
הדובון הראשון קרא "אני רוצה למצוא את
המשקפיים!" והדובון השני קרא "לא! זה אני

ואבא דוב קרא "מחפשים שם בשביל דובון
קטן יפה. למסור בביתה של סוזי הארנבת."
"הי! הי! עכשיו אנחנו יודעים איפה הדובון
הקטן."

אמא דובה ניגבה את עיניה ואבא דוב צחק.
הדובונים התרוצצו בכל הבית ואז חבשו את
הכובעים שלהם ויצאו בזוגות לדרך. הם אמרו
"נמצא את הדובון הקטן ונביא אותו הביתה."
"אני אמצא את הדובון הקטן" אמר הדובון
הראשון.

"לא, אני אמצא את הדובון הקטן" אמר הדובון
השני.

ואז כולם קראו "יחד נמצא את הדובון הקטן!"
והם רצו לאורך השביל וצחקו ושרו כל הדרך.
בושי הוכיח שהוא יצור גס ממש. הוא חטף
את העיתון מידיו של אבא דוב וקפץ דרך
החלון.

"הי! תחזיר לי את הדולר שלי" נהם אבא דוב.
ובושי קרא חזרה "יש לי רק גיליון אחד.
שילמת בשביל לקרוא בו."
"החזיר לי את הדולר!" נהם שוב אבא דוב,

רוצה למצוא את המשקפיים!" וכולם עשו רעש
גדול בבית.
ואז אמר בושי "קרא את העמוד הבא."

אבל בושי השועל היה כבר רחוק.

אמא דובה אמרה "הוא יצור גס וערום, אבל אני שמחה שנודע לנו על הדובון הקטן." אבל אבא דוב שב ואמר "אבל אני רוצה את הדולר שלי."

בושי עבר בריצה ליד ביתה של סבתא סוזי.

הוא עצר וקרא "תני לי עוגית. אני מוכרח

לאכול עוגית! אני לא יכול לחכות!"

וסוזי אמרה "יש לי כאן מגש מלא, אבל הן לא

טובות לאכילה."

"אני אוכל את כולן" קרא בושי השועל. הוא

חטף את כל המגש עם העוגיות ורץ בדרך,

מהר כמה שרק יכול היה.

כשבושי נגס נגיסה גדולה מעוגית ראשונה

הוא התחיל להשתעל. הוא נהם, נחנק כמעט

ורץ עד שמצא פלג בו יכול היה לשתות הרבה

מים.

"הפעם יותר מדי פלפל בעוגיות" אמר.

"אני חושב שהוא לא ירצה יותר עוגיות" אמר

בוני הארנב. אבל סוזי הניע את ראשה "עד

מחר הוא ישכח את הכל" אמרה.

פרק 6 דולר הכסף

הדובון הקטן התעורר למחרת מוקדם מאוד וירד למטה. הוא החליט להמשיך ולחפש את

המשקפיים של סוזי. הוא חיפש בכל הבית. כשסוזי התעוררה היא קראה "מי מתרוצץ למטה בביתי?" "פק-פק-פק" נשמעו רגליו הקטנות של הדובון

הקטן וכשהוא הגיע למדרגות התחיל פתאום לצחוק. הנה שם

עמדה סבתא סוזי הארנבת עם זוג משקפיים מעל מצנפת הלילה שלה! הדובון הקטן עלה במדרגות, הוריד את המשקפיים על אפה של סוזי ונישק לה. סוזי שמחה מאוד שהיא יכולה לראות שוב ואמרה "אתה

באמת דובון יפה, הדובון הקטן. ממש חבל שאין לך שם."

בוני הארנב חיבק את הדובון הקטן ושלושתם שמחו מאוד שהמשקפיים של סוזי נמצאו.

הדובון הקטן התחיל לבכות חזק מאוד. בוני

עכשיו בוני הארנב הכין שלט גדול. עליו הוא כתב "מחפשים שם בשביל הדובון הקטן!" ותלה את השלט לפני הבית. "למה עשית זאת בוני?" שאלה סוזי "הרי החיות תקראנה זאת בעיתון." אבל בוני לא יכול היה לענות כי פיו היה מלא נעצים שבהם הוא קבע את השלט על עץ. בשעה שלוש אחר הצהריים התחילו להגיע חיות היער וכולן הביאו שמות בשביל הדובון הקטן. היו שם חיות כה רבות שמילאו את כל הבית, וכל החצר ועדיין המשיכו להגיע. הינשוף ישב על עץ והחיות התחילו לקרוא את השמות: "אבי, אברהם אדולפוס, הנרי, יוסף, מתושלח, ועוד ועוד..." וכך זה היה כל אחר הצהריים. כשהשמש שקעה הינשוף התחיל לדבר. הוא היה באמת חכם מאוד ואמר "ידידי, אנו יכולים למצוא הרבה שמות, אבל לא נוכל להיות בטוחים שאחד מהם שייך לדובון הקטן".

הארנב נתן לו בננה וסוזי נתנה לו גם עוגית,
אבל הוא המשיך לבכות.

ובדיוק אז הופיעו ששה-עשר הדובונים,
ההולכים בזוגות, והדובון הקטן היה כל כך
שמח לראות אותם ששכח מיד כי אין לו שם
ורק קרא "שלום בוני, שלום סוזי! אני הולך
הביתה עם האחים שלי!" והתחיל לרוץ עם
יתר הדובונים, מהר כמה שרק יכלו לרוץ.
בדרך הם פגשו את בושי השועל. בושי היה
גאה מאוד שרימה את אבא דוב ואמר
"הדולרים לא צומחים על שיחים, אבל לאבא
דוב יש מספיק דולרים."

הדובונים התחילו לרדוף אחרי בושי, אבל הוא
נעלם להם מהר בין שיחים. אך אז הדובון
הקטן נתן צעקה פתאומית וגם כל יתר
הדובונים התחילו לצעוק. שם על השביל ראו
משהו עגול ונוצץ. הדובון הקטן הרים את
זאת. זה היה דולר הכסף שאבא דוב שילם
לבושי השועל עבור העיתון!
"תן לי אותו" אמר הדובון הראשון.

"לא, תן אותו לי" אמר הדובון השני.
ואז כל הדובונים התחילו לקרוא "אני רוצה
את הדולר! אני רוצה את הדולר!" אבל הדובון
הקטן הלך מהר מאוד והחזיק את הדולר חזק
בכפו כי פחד לאבד אותו. "אתן את הדולר
לאבא דוב" אמר.
"חבל שזה לא אני מצאתי אותו" אמר הדובון
הראשון.
"חבל שלא אני מצאתי אותו" אמר הדובון
השני.
אבל הדובון מתולתל אמר "הדובון הקטן
צודק. צריך להחזיר את הדולר לאבא דוב."
הדובון הקטן נישק למתולתל וכולם הלכו
ביחד הביתה.

אמא דובה שמחה מאוד כשראתה את הדובון הקטן שחזר הביתה וחיבקה אותו חזק. ואז הוא הגיש לאבא דוב את דולר הכסף. אבא דוב שמח מאוד. "זה מחייב מסיבה" אמר, וכל הדובונים רקדו ומחאו כפיים.

אבל אז נשמע רעם חזק ואחריו עוד אחד ועוד אחד. כל הדובונים התחילו לבכות "אנו מפחדים מרעמים!" קראו "אנו מפחדים מברקים!"

אמא דובה אמרה "כולם עכשיו למיטות!" וכל הדובונים רצו למיטות, אבל הדובון הקטן עלה על ברכיה של אמא והסתכל כמה יפה נראים האחים שלו במיטותיהם הקטנות.

אבל הסופה עברה מהר ובשמיים הופיעה קשת בענן נהדרת.

"ראו את הקשת" לחש הדובון הקטן "אולי נוכל למצוא את כד הזהב."

אמא דובה ואבא דוב והדובון הקטן יצאו לגן. דומה היה שקצה אחד של הקשת הוא קרוב לגינה שלהם והם התחילו לחפור. הם האמינו

אבא דוב פתח את הדלת, ושם עמדה הכיפה
האדומה. היא לבשה מצנפת אדומה ומעיל
אדום ועל זרועה היא החזיקה סל.
"שלום. אחזור בפעם אחרת!" קרא בושי

שימצאו כד הזהב בקצה הקשת בענן. גם
הדובונים הקטנים קפצו מהמיטות, לקחו
אתים והתחילו לחפור אף הם. כל הגינה
נחפרה. אבל אז התחיל לרדת גשם והם כולם
נרטבו עד העצמות!
בבית אבא דוב הדליק אש באח, אמא דובה
לקחה מגבת גדולה, וכולם בתור התחילו
לנגב זה לזה את הפרוות הרטובות.
ואז נשמע רעש חזק!
"אוי! אוי! אוי!" קראו שוב הדובונים "אנו
מפחדים מרעמים. אנו מפחדים מברקים!"
"שקט!" קראה אמא דובה "אנו צריכים לראות
מה קרה."
ומה קרה באמת? בושי השועל שבר חלון
וקפץ דרכו פנימה.
"אני רוצה חזרה את הדולר שלי!" הוא קרא
ונפנף חזק בזנבו.
הדובונים נבהלו מאוד והסתתרו כולם תחת
המיטות.
אינני יודעת מה היה קורה אילו לא נשמעה
פתאום דפיקה בדלת.

השני, והדובון הקטן היה האחרון.
"ראיתי אותך כבר קודם" אמרה כיפה אדומה
"איך קוראים לך, הדובון הקטן?"
הדובון הקטן התחיל לבכות נורא, ולמרות
שדובונים אחרים הציעו לו עוגיות הוא המשיך
לבכות ונראה היה שלא יפסיק לעולם. אבל אז
כיפה אדומה לחשה לו משהו באוזן והוא
הפסיק! הוא הסכים שכיפה אדומה תישן
במיטה שלו ובעצמו נשכב על השטיח שעל
הרצפה. הוא אהב לישון על השטיח, כי זה
היה קרוב לאח החמים.
כיפה אדומה שאלה "אתה כבר ישן, הדובון
הקטן?"
"לא, אני רוצה קודם לאפות כמה תפוחי עץ"
ענה הדובון הקטן.
הוא התיישב מול האש ואפה תפוחים. אחד
אכל בעצמו ושני נתן לכיפה אדומה.
"אתה דובון קטן נחמד. תודה על התפוח"
אמרה כיפה אדומה.
הדובון הקטן אפה עוד תפוח ויצא אתו
לפרוזדור. הוא הלך בשקט, בשקט, ואז קרא

השועל וברח דרך החלון. בושי תמיד פחד
מזרים.
כיפה אדומה אמרה "תעיתי ביער. אם תסכימו
שאשאר כאן ללילה, אתן לכם את סל העוגיות
שלי."
הדובונים התחילו לזחול החוצה, אחד אחרי

בלחש "מתולתל, בוא וקבל תפוח עץ אפוי."
מתולתל ירד ושפשף את עיניו. "תתנהג
בשקט, אל תעיר את האחרים" אמר הדובון
הקטן "אני לא יכול לאפות תפוחים כל הלילה.
אני צריך לתקן את הגרביים שלי."
מתולתל ישב על המדרגות ואכל תפוח אפוי
ואחר כך חזר למיטה שלו.

ספרי לנו סיפור

למחרת ירד הגשם בלי הפסקה ואמא דובה לא הסכימה לאף אחד לצאת מהבית. כולם הביאו כיסאות והתיישבו ליד האש.

"ספרי לנו סיפור!" קראו הדובונים וכיפה אדומה התחילה לספר.

"אני יוצאת ליער כל יום ולא מפחדת, אבל פעם אחת פחדתי באמת."

"זה היה כאשר הלכת לבקר את הסבתא שלך" אמר מתולתל.

כיפה אדומה המשיכה "דפקתי בדלת והזאב הזקן אמר 'תכנסי!'"

"ואת אמרת 'סבתא, איזה אוזניים גדולות יש לך'" קראו כל הדובונים.

"וגם 'סבתא, איזה עיניים גדולות יש לך'" לחש הדובון הקטן.

"שכחתי כבר כמעט את הכל" אמרה כיפה אדומה "זה היה כבר מזמן."

"ומה קרה לזאב?" שאל אבא דוב.

"חוטבי העצים גירשו אותו" אמרה כיפה אדומה.

"איך קרה שלא התבגרת ולא גדלת?" שאלה אמא דובה. כיפה אדומה הסמיקה. היא נראתה מאוד צעירה בשמלה הקצרה שלה.

"אני חושב שעליך לפחד ביער. במיוחד מבושי השועל. הוא יצור ערום כל כך" אמר אבא דוב. כיפה אדומה צחקה "החיות לא מעיזות לעשות לי כל רע" אמרה.

"אני רוצה עוגית" אמר פתאום דובון אחד.

"אוכל ללוש אותם?" שאל הדובון הקטן.
 כיפה אדומה שכחה שלדובון הקטן אין שם
 ושאלה "איך קוראים לך?"
 שתי דמעות גדולות התגלגלו על לחייו של
 הדובון הקטן וכל הדובונים קראו "אין לו שם!
 אין לו שם!"
 אבל כיפה אדומה גירשה את כל הדובונים
 מהמטבח, מלבד הדובון הקטן, שעזר לה
 ללוש את הבצק ולהכין עוגיות. הוא היה שמח

"גם אני רוצה עוגית" אמר דובון שני.
 כיפה אדומה ניגשה לסל העוגיות שלה וכל
 הדובונים הלכו אחריה. הם נתנו זעקה מרה.
 הסל היה ריק.
 "מי גנב את העוגיות!" קראה אמא דובה. "מי
 גנב את כל העוגיות!" קרא אבא דוב.
 "זה בוודאי בושי השועל" אמר הדובון הקטן.
 "אוי! אוי! אוי! אנו רוצים עוגיות! אנו רוצים
 עוגיות!" קראו כל הדובונים.
 כיפה אדומה התחילה אז לשיר:
 "מי יצא ליער לבד?
 כיפה אדומה.
 מי נשא אוכל טעים?
 כיפה אדומה.
 מי אסף פרחים יפים?
 מי לא פחד מהזאב?
 מי התגבר על המפלצת?
 כיפה אדומה!"
 ובזמן שהיא שרה היא ערבבה קמח, חלב
 וחמאה ועוד דברים טובים. היא הכינה עוגיות
 לדובונים הקטנים.

מאוד והפסיק לבכות ויחד עם כיפה אדומה
הוא אפה מאה עוגיות.

הדובון הקטן סיפר לכיפה אדומה שיום אחד
הוא מקווה למצוא את הכד עם זהב בקצה
הקשת בענן.

"ומה תעשה עם כל הזהב הזה?" שאלה
כיפה אדומה.

"אני לא רוצה את הזהב" אמר הדובון הקטן
"אבל אולי אמצא שם שלי בכד עם זהב."
כיפה אדומה לא אמרה מילה אבל המשיכה
לשיר.

"גם אני הייתי רוצה לשיר" אמר הדובון הקטן.
הוא ניסה לשיר אבל מפיו יצאה רק נהמה.
"אין דבר" אמרה כיפה אדומה "אם אינך יכול
לשיר, לפחות אתה יודע להכין עוגיות!"

הדובונים אהבו מאוד את העוגיות ואבא דוב
אמר "אני שמח שבושי השועל איננו כאן. יש
לנו מספיק עוגיות לזמן מה."

"אני לא בטוחה שהן תחזקנה מעמד" אמרה
אמא דובה, וכל דובון לקח עוד עוגית וכולם
צחקו.

המנורה של אלדין

החלון!"

אבל אבא דוב ענה "שקט! הנה כיפה אדומה
עולה כבר ותספר סיפור!"

"הגיע זמן ללכת לישון" אמרה אמא דובה.
"אני מפחד מחושך" אמר דובון אחד.
"אני לא רוצה עוד לישון" אמר דובון אחר.
"תני לנו להישאר כאן עוד קצת" אמר דובון שלישי.

"אנו כולנו מפחדים מחושך" לחש דובון רביעי.
"אם תוך חמש דקות תהיו כולכם במיטות
אבוא ואספר לכם סיפור" אמרה כיפה אדומה.
והדובון הראשון התחיל לעלות על המדרגות
כמה שרק רגליו השמנמנות יכלו לשאת אותו.
והדובון השני קרא "לילה טוב אמא! לילה טוב
אבא!" וכל הדובונים רצו במעלה המדרגות
ושכבו במיטות.

אבל כיפה אדומה עוד לא הלכה למעלה. היא
עדיין חיפשה את ספר הסיפורים שלה.
הדובון הראשון קרא "אמא, אני רוצה לשתות
מים!"

הדובון השני קרא "אמא, בואי ופתחי לנו את

הרבה אבני חן לכיסיו ואחר כך ראה גם את
המנורה.
הוא קרא לאיש הזר "תעזור לי לצאת,

הדובון הקטן היה כבר עייף מאוד והתחיל
להירדם אבל מתולתל העיר אותו. הדובון
הקטן שאל "האם מצאו כבר את כד הזהב?"
הוא שוב חלם.

כיפה אדומה נכנסה לחדר השינה. "אינני
מוצאת את ספר הסיפורים שלי" אמרה "אבל
אספר לכם בכל זאת."
"איזה סיפור תספרי?" שאלו הדובונים והיא
ענתה "זה סיפור על אלדין והמנורה
המופלאה."

וזה מה שסיפרה כיפה אדומה לדובונים
הקטנים:

אלדין היה ילד עני שחיפש עבודה. יום אחד
פגש באיש שאמר לו לבנות מדורה.
כשהאש בערה וכבתה בסוף, אלדין ראה
אבן וטבעת עליה. הזר אמר לו "משוך
בטבעת ותרים את האבן. תרד למטה ושם
תמצא מנורה. תביא לי אותה."
אלדין הרים את האבן, ירד למנהרה תחת
האבן. היה זה מקום נפלא, מלא אור
והרבה אבני חן פזורים סביב. אלדין הכניס

בבקשה" אבל האיש אמר "קודם תן לי את המנורה". אלדין פחד ולא רצה לתת לו את המנורה ואז האיש שם את האבן חזרה, סגר את המנהרה ואלדין לא יכול היה לצאת.

הוא הסתכל על המנורה וראה שהיא מאובקת ולכן התחיל לנקות אותה. אבל אחרי שפשוף קל הופיעה לפניו פייה. הפייה אמרה "מה רצונך, אלדין?" "אני רוצה הביתה" אמר אלדין ומיד מצא את עצמו בבית.

עכשיו אלדין הבין שכאשר הוא משפשף את המנורה הפייה ממלא את כל הדרישות שלו, וכך הוא נעשה אדם עשיר מאוד. הוא התחתן עם נסיכה וחי בארמון מפואר. אבל לאיש הזר נודע על אלדין. הוא רצה את המנורה לעצמו. לכן הוא קנה הרבה מנורות והלך ברחובות וקרא "אני נותן מנורות חדשות תמורת מנורות ישנות." כשהגיע לארמון שבו חי אלדין, הנסיכה החליפה את המנורה המופלאה במנורה

חדשה. ואז הזר שפשף את המנורה וביקש שהיא תעביר את אלדין רחוק, רחוק משם, עד אפריקה. ושם אלדין חי עד היום. כיפה אדומה גמרה את הסיפור. "ספרי לנו עוד" אמר דובון אחד. "איפה המנורה עכשיו?" שאל דובון שני. הדובון הקטן לא אמר מילה. הוא היה עייף מאוד ונרדם חזק. "עכשיו כולכם צריכים לישון" אמרה כיפה אדומה. הדובונים נשכבו במיטותיהם ונרדמו. מתולתל חלם על אלדין ועל המנורה המופלאה שלו.

פרק 10 שני רוכלים

למחרת אמרה אמא דובה "אני הולכת העירה לקנות לי מצנפת חדשה."
ואכן, המצנפת של הדובה הייתה ישנה ודהויה.

"גם אני רוצה ללכת" אמר דובון אחד.
"וגם אני רוצה ללכת" אמר דובון שני, ואחריו כל הדובונים

קראו "אנו רוצים ללכת העירה!"
אמא דובה השתיקה אותם ואבא דוב אמר "אני אלך עם אמא

לעזור לה לבחור מצנפת חדשה."
כיפה אדומה אמרה שהיא מוכנה להישאר

ולשמור על הדובונים עד שאבא ואמא יחזרו מהעיר.

אבא דוב ואמא דובה יצאו לדרך ובינתיים הדובונים ביקשו מכיפה אדומה שתספר להם עוד סיפור. וכיפה אדומה סיפרה: "היה פעם דובון שלקח מטאטא קטן וטאטא את הרצפה בבית" והיא נתנה לאחד הדובונים מטאטא והוא טאטא את הרצפה. ואז כיפה אדומה אמרה שוב "והיה עוד דובון שרחץ חלונות" והיא נתנה לדובון אחר סמרטוט ודלי מים, והוא רחץ חלונות. ואז אמרה כיפה אדומה "היו חמישה-עשר דובונים וכולם עזרו לנקות את הבית, כדי שיהיה נקי ויפה כשאבא ואמא יחזרו מהעיר." היה משעשע לראות איך הדובונים התרוצצו בבית וניקו ושפשפו את הכל. הם בילו כך את כל היום.

אבל פתאום קרא דובון אחד "אני רעב!" וגם דובון שני קרא "אני רעב!"
"אתם צריכים לחכות עד שאבא ואמא יחזרו" אמרה כיפה אדומה.

חיפשו אותה בכל הבית אבל לא מצאו אותה.
"אולי היא הלכה לבקר את היפהפייה
הנרדמת" אמא אבא דוב.
"אולי היא הלכה לבקר שוב את הסבתא
שלה" אמר מתולתל.
והדובון הקטן אמר "מחר אלך לחפש את
כיפה אדומה."

הם חיכו וחיכו ונעשו רעבים מאוד וההורים
עוד לא חזרו. אך פתאום נשמעה דפיקה
בדלת. כשפתחו את הדלת ראו שני רוכלים
מלובשים מוזר עם מצנפות שכיסו להם את
הפנים. הרוכלים קראו "אנו מוכרים סירים!
אנו מוכרים מחבתות!" ונכנסו לבית.
הדובונים הביטו עליהם מופתעים. ואז אחד
הרוכלים הוריד את המצנפת שלו והדובונים
קראו "הנה אבא!" והרוכל השני הוריד את
המצנפת שלו והדובונים ראו שזאת אמא
דובה!
ההורים התחפשו לרוכלים כדי להפתיע את
הדובונים. הם הביאו כל מיני מתנות לדובונים
שלהם, ממתקים וגם שבע-עשרה מצנפות
קטנות אדומות. הדובונים חבשו את המצנפות
ורקדו והתרועעו בכל הבית.
הדובים הביאו גם מעיל חדש וכובע חדש
לכיפה אדומה, אבל כשרצו לתת לה אותם לא
ראו אותה.
"איפה כיפה אדומה?" שאל אבא דוב.
"איפה כיפה אדומה?" שאלו הדובונים. הם

פרק 11 סבא רטנן

"אלך למצוא כיפה אדומה" אמר בבוקר הדובון הקטן.

אמא דובה ואבא דוב וכל הדובונים חיבקו את הדובון הקטן וקראו "רק אל תתעה ביער! אל תתעה ביער!"

הדובון הקטן שמח מאוד. הוא יצא ושרק מנגינה עליזה תוך כדי ההליכה. הוא הסתובב ביער כל היום ובערב ראה מרחוק אור וכוון את צעדיו אליו.

האור בא מחלון קטן שבבית קטן. הדובון הקטן ניגש לדלת ודפק. דוב זקן הוציא את ראשו מהחלון ושאל "מי שם?" הדובון הקטן אמר "אני דוב קטן. תעיתי ביער. האם אוכל להיכנס, בבקשה?" הדוב הזקן אמר "לי קוראים סבא רטנן. ואיך קוראים לך?"

ואז הדובון הקטן התחיל לבכות ולילל ולצעוק ועשה רעש איום כזה שסבא רטנן פתח את

הדלת ונתן לו להיכנס. סבא רטנן היה דוב כל כך רטנן שאף חיה מהיער לא רצתה לחיות

צעיר ורך!"

אבל סבא רטנן הפסיק לרטון ופרץ בצחוק גדול. כיפה אדומה ביקרה אצל סבא רטנן לעתים קרובות והם היו ידידים ותיקים. היא פשטה את המעיל שלה והורידה את המצנפת והתיישרה יחד אתם לארוחת ערב. "כבר הרבה זמן לא ביקרת" אמר סבא רטנן. הדובון הקטן רצה לומר דבר מה, אבל פיו היה מלא עוגיות עם חמאה ולא יכול היה לדבר.

"עכשיו הוא מנסה לדבר עם פה מלא" רטן

בקרבנותו. הוא רטן תמיד ועל כל דבר. תמיד אמר שחם מדי, או קר מדי, או לח מדי, או יבש מדי, ואף פעם לא היה מרוצה, אלא רק כשרטן.

הדובון הקטן נכנס לבית. הוא היה כבר עייף מאוד ורעב. הוא אמר "אין לי שם."

סבא רטנן הוביל את הדובון הקטן לחדר האוכל שלו, הושיב אותו בכסא גבוה ליד השולחן ואמר "אינך יכול לאכול את העוגה שלך וגם לשמור אותה. אז תאכל קצת עוגה." הדובון הקטן הפסיק לבכות, אכל מהעוגה ואחר כך לחש "אולי תוכל למצוא לי שם?" סבא התחיל לרטון ואמר "אמא שלך צריכה למצוא לך שם. אם אני אמצא לך שם, אתה לא תאהב אותו. רק אמא תמצא לך שם."

אבל באותו הרגע נשמעה דפיקה בדלת וכיפה אדומה נכנסה לבית. היה לה סל עוגיות וצנצנת חמאה. ואז סבא רטנן התחיל לרטון ריטון אימים. הדובון הקטן פחד שהוא עלול לטרוף את כיפה אדומה ולכן קפץ מהכסא שלו וקרא "תואכל אותי סבא רטנן, אני יותר

סבא רטנן והוא הוסיף מיד "תנו לי חומץ! חסר חומץ בעוגיות אלה!"

כיפה אדומה הגישה לו חומץ וחייכה אליו יפה כל כך שהוא שכח על מה רצה לרטון.

ובינתיים הדובון הקטן בלע כבר את העוגית שלעס ואמר "כיפה אדומה באה לביתנו עם עוגיות, אבל בושי השועל גנב אותן."

הדבר הרגיז מאוד את סבא רטנן והוא צעק "מה? בושי גנב עוגיות? אז צריך להעניש אותו. צריך לתת לו סתירות טובות באוזניים. מישהו צריך לעשות זאת!"

כיפה אדומה צחקה והדובון הקטן צחק גם כן ואז סבא רטנן הוסיף "אני אעניש את בושי השועל. יש לי הפתעות בשבילו."

הדובון הקטן היה כבר כל כך עייף שנרדם ליד השולחן וכיפה אדומה אמרה "הוא הדובון היפה ביותר שראיתי אי-פעם."

וסבא רטנן אמר "רק חבל שאין לו שם."

הארנבון הקטן בווי-הווי

למחרת בבוקר שמע סבא רטנן דפיקה בדלת.
 "מוקדם מדי" הוא רטנן "אל תעירו אותי! אל
 תעירו אותי!"

אבל הדובון הקטן שמע את הדפיקות וקרא
 "ראו את אור השמש!" הוא התלבש וירד
 למטה כי לא רצה לאחר לארוחת הבוקר.
 הארוחה הייתה כבר על השולחן וכיפה
 אדומה אמרה "בוא ושב, דובון קטן, תואכל."
 אזי נשמע ריטון חזק וסבא רטנן ירד לאט
 במדרגות, מדרגה אחרי מדרגה. הוא דיבר
 אל עצמו "וי! וי! צריך להכין ארוחת בוקר
 לאורחים שלי."

הוא הופתע כל כך, כאשר נכנס לחדר האוכל
 וראה את ארוחת הבוקר על השולחן, ששכח
 לרטון. התיישב לשולחן ושתה קפה בלי
 להוציא הגה.

אבל אז נשמע רעש גדול מלמטה, ואחריו עוד
 אחד ועוד אחד. "וי! שודדים אותי!" קרא סבא

רטנן.

"תנו לי נר!" אמרה כיפה אדומה והתחילה
 לרדת למרתף. אבל אז על המדרגות הופיע

בושי השועל עם בקבוק סיידר תחת כל זרוע.
 "חשוך במרתף שלך" אמר "אני חושש
 ששברתי כמה בקבוקים."
 סבא רטנן חטף שוט והתחיל לרדוף אחרי
 בושי, אבל זה קפץ על הספה וקרא "חדשות!
 חדשות חשובות!"

"בבקשה, תן לי להיכנס" אמר הארנבון.
סבא רטנן הביט עליו
דרך המשקפיים ושאל
"איך קוראים לך?"
והארנבון אמר
"בוו-הוו"
"כנראה שאלתי משהו
לא נכון" אמר סבא רטנן
"כפה אדומה, את
מכירה אותו?"
וכיפה אדומה אמרה
"אני מכירה אותו. הוא
ארנבון חמוד אבל הוא
בוכה יותר מדי ולכן
קראו לו בוו-הוו."
"יותר מדי אורחים. יותר מדי אורחים" אמר
שוב סבא רטנן.
הדובון הקטן ניגש לארנבון ואמר "אל תבכה.
גם לי אין שם."
הארנבון הקטן הוציא ממחטה מהכיס וניגב
את עיניו.

מובן שכולם עצרו כדי לשמוע.
"מה הן החדשות, בושי? איזה חדשות?" קרא
הדובון הקטן.
ובושי השועל סיפר "סבתא סוזי איבדה את
המשקפיים שלה!"
סבא רטנן התחיל לרטון והדובון הקטן התחיל
לצחוק עד דמעות והתגלגל על הרצפה.
"יש לכם עוגיות בשבילי?" שאל בושי.
"למה לך עוגיות?" שאלה כיפה אדומה, אך
עוד לא גמרה לדבר ובושי רץ למזווה, חטף
את העוגיות משם וקפץ החוצה דרך החלון.
הוא התחיל לברוח ותוך שניות כבר לא ראו
אותו.
באותו הרגע הדובון הקטן שמע קול מוזר.
"שש-שש, תקשיבו" אמר.
הם שמעו פתאום קול חלש האומר "אני כאן.
הלכתי לאיבוד. בוו-הוו!"
סבא רטנן ניגש לדלת ושם ראה ארנבון,
המצחיק ביותר שראה אי-פעם.
"יותר מדי אורחים. אל תיכנס" אמר סבא
רטנן.

"תנו לו קצת עוגיות! תנו לו עוגות!" קרא סבא רטנן.
"אבל בושי השועל גנב את כל העוגיות"

אמרה כיפה אדומה.
"אז תסתכלו תחת הכריות שלכם" אמר סבא רטנן.
הם רצו מיד למיטות והרימו את הכריות
ובאמת מצאו שם עוגיות.
כיפה אדומה מצאה עוגית מצופה בסוכר
אדום והדובון הקטן מצא עוגית מצופה בסוכר
כחול. והארנבון בוו-הווו חיפש תחת הכרית
במיטה של סבא רטנן ומצא עוגית מצופה

בסוכר לבן.
"הידד לסבא רטנן! הידד לסבא רטנן!" קראו כולם.

"יותר מדי אורחים. יותר מדי אורחים" ענה
סבא רטנן "לכו כולכם
למיטות."

הם נשכבו כולם
במיטות וחלמו
חלומות יפים. כיפה
אדומה חלמה שהסל
שלה שוב מלא
בעוגיות. הדובון הקטן
חלם על עוגית כחולה
גדולה כמו מניפה.
הארנבון הקטן חלם
על עוגיות שצומחות
בשדה ליד מאורת
ההורים שלו.

סבא רטנן לא נרדם מיד. "מחר צריך לעשות
להם הפתעה. יש לי הרבה הפתעות בבית
שלי" חשב.

מצנפת פלאים

למחרת בבוקר הדובון הקטן קם מוקדם וירד בשקט במדרגות, כי רצה להפתיע את כולם. כשהגיע למטבח פגש שם כבר את סבא רטנן וכיפה אדומה ואת הארנבון הקטן. הם קמו כולם מוקדם כדי להכין את ארוחת הבוקר. סבא רטנן התחיל להניע את ראשו ולרטון וכיפה אדומה פרצה בצחוק. הדובון הקטן נפנף במטפחתו האדומה וכולם קראו "הידד! נכין ביחד את ארוחת הבוקר." הארנבון הבכיין אמר "בוו-הוואו! עוד לא קיבלתי ארוחת בוקר אף פעם בחיי!" סבא רטנן הביט עליו ואמר "אם תשתוק אתן לך שם יפה יותר." "בוו-הוואו! בוו-הוואו!" בכה הארנבון "אינני יודע האם אני רוצה שם אחר או לא!" אבל הדובון הקטן רקד ושר "תן לי שם! תן לי שם!" "לא! לא! אמר סבא רטנן "לך למזווה ותסתכל

בשק פלאים שלי!"

הם כולם רצו למזווה ושם על מסמר בקיר תלוי היה שק גדול.

"כל אחד יוציא משהו ממנו" אמר סבא רטנן "כל אחד חייב לנסות!"

כיפה אדומה הכניסה את ידה לשק והוציאה משם שעון זהב. "שמרי אותו! שמרי אותו!"

קרא סבא רטנן "הוא לא הולך ולא יראה לך שעה, אבל בכל זאת שמרי אותו אצלך." הדובון הקטן הכניס את כפו הקטנה והוציא

בושי שם את המצנפת על ראשו והיא
התחילה לצבוט לו באוזניו. "אוי! תוריד אותה,
תוריד לי אותה!" קרא בושי. אבל סבא רטנן

גירש אותו מהבית יחד עם המצנפת.
"זה ימנע ממנו לזמן מה לעשות תעלולים"
אמר הדובון הקטן. סבא רטנן גיחך.
"איזה מין מצנפת זו?" שאלה כיפה אדומה
וסבא רטנן ענה "זו מצנפת פלאים. הוא לא

ארנק משי. "שמור אותו!" קרא סבא רטנן "אין
בו אף פרוטה."

ואז הארנבון הקטן שם את כפו פנימה והוציא
חתיכת קרטון שאליו היה מחובר פעמון קטן.
הארנבון היה מאוכזב מאוד ורצה כבר לבכות
אבל סבא רטנן קרא "שמור אותו, שמור! שמך
כתוב עליו!"

ובאמת על הקרטון כתוב היה "בוני טין-טין".
הדובון הקטן כרך את שרוך הפעמון סביב
צווארו של הארנבון ומאז הוא לא בכה יותר
לעולם "בוו-הוו!"

"אולי נוכל לנסות עוד פעם?" שאלה כיפה
אדומה, אבל סבא רטנן אמר "אם אתן לכם
להוציא דברים משק הפלאים שלי, לא יישאר
לי כלום לנכדים שלי."

ואז נשמע קול צעדים ובושי השועל הופיע
במזווה. "הו! שק פלאים! שק פלאים! גם אני
רוצה מתנה!" ולפני שמישהו יכול היה לומר
מילה, בושי הכניס את כפו לשק והוציא משם
מצנפת אדומה.

"תחבוש! תחבוש אותה!" קרא סבא רטנן.

יוריד אותה במשך שנה שלמה."
"הוא באמת נראה מצחיק במצנפת זו" אמר
הדובון הקטן.
"אני, בכל אופן, מעדיפה את הברדס האדום
שלי" אמרה כיפה אדומה.
"נכון ששק הפלאים שלי מוצלח?" אמר סבא
רטנן.
כיפה אדומה ניגשה ונישקה לו בלחי הימני,
הדובון הקטן נישק לו בלחי השמאלי ובוני
טין-טין נישק לו בשני לחייו. סבא רטנן היה
מרוצה מאוד. הוא לא רטן אלא אמר ברוך
"אתם אורחים קטנים ונחמדים. בואו שוב,
בבקשה."
הם כולם צחקו ונישקו לו שוב.

פרק 14 כד הזהב

למחרת אמרה כיפה אדומה "עכשיו אני חייבת ללכת לסבתא שלי."
והדובון הקטן אמר "אני הולך עכשיו הביתה."
אבל בוני טין-טין אמר "אני אשאר עם סבא רטנן."
סבא רטנן ששכח לרטון, כה מרוצה היה שבוני טין-טין רוצה להישאר אתו.
כיפה אדומה לבשה את המעיל שלה עם הברדס האדום, הדובון הקטן לקח את הסל שלה, ושניהם הלכו ביחד בשביל. אבל תוך זמן קצר התחיל לרדת גשם.
"נרטב מאוד" אמר הדובון הקטן.
"אבל נראה את הקשת בענן" ענתה כיפה אדומה. ובאמת תוך רגעים הופיעה בשמיים קשת נהדרת. דומה היה שקצה אחד של הקשת נוגע לעץ חלול שלפניהם. הדובון הקטן רץ לשם, שם אחת הכפות שלו פנימה והוציא...

כד גדול!

"הנה" קרא "מצאתי את כד הזהב!" והוא פתח אותו. הכד היה באמת מלא מטבעות זהב! הדובון הקטן שפך את המטבעות על הארץ וכיפה אדומה התחילה לספור אותן. אך פתאום הדובון הקטן נתן זעקה. בתחתית הכד כתוב היה באותיות גדולות "עבור הדובון הקטן. הזהב הוא שלו, וגם שם חדש. מעכשיו הוא יקרא 'מישה-מוקווה' הדוב הגדול." הדובון הקטן היה מאושר. הוא רקד ושר וצחק וצעק עד דמעות.

"עכשיו יש לי שם של ממש" הוא קרא "מישה-מוקווה" הדוב הגדול. וגם הזהב הוא שלי.!"

אחיו של הדובון הקטן, מתולתל, שמע אותו ובא בריצה. כיפה אדומה נפרדה מהם והלכה לבקר את סבתא, והדובון הקטן עם מתולתל לקחו את כד הזהב הביתה.

"מה תעשה עם כל הזהב הזה?" שאל מתולתל.

"אתן קצת לאבא דוב, קצת לאמא דובה

והיתר אחלק בין כל הדובונים" אמר הדובון הקטן.

"אז נהיה עשירים מאוד" אמר מתולתל "אבל כמה זהב תשמור לעצמך?"

"אני אשמור לי את הכד" אמר הדובון הקטן ושניהם צחקו ורצו מהר הביתה.

"אולי מצאת גם שם?" שאל מתולתל. הדובון הקטן נע בראשו ולחש "אבל אל תגיד עוד כלום, מתולתל."

הם הגיעו הביתה לקראת ערב. אבא ואמא וכל הדובונים ישבו כבר לשולחן. הם שמחו מאוד כשראו את כד הזהב וחיבקו זה את זה.

הדובון הקטן סיפר להם איך מצא את הכד ואחר כך התיישבו לחלק את המטבעות. אבא דוב ספר ואמא דובה ספרה וכל הדובונים ספרו. לכל אחד הייתה ערמה קטנה של מטבעות לפניו. ופתאום מישו מהם קרא "איפה הדובון הקטן?"

הם לא ראו אותו כשעלה לחדרו להסתיר את הכד שבו מצא את המטבעות, כי בכד הזה היה רשום שמו החדש. אבל כששמע שהם

קוראים לו ירד מהר ואמר "הבה ונארגן נשף!"
אחרי התייעצות הוחלט שהדובונים יצאו
להזמין לנשף את כל חיות היער.
הדובון הקטן חלם חלומות יפים בלילה. הוא
חלם שכל החיות משחו אותו למלך היער.
פעם אחד בלילה התעורר וחשד שכל זה היה
רק חלום. הוא קם בשקט וחיפש את הכד
במקום בו שם אותו קודם. אבל הכד היה שם.
הירח הציץ דרך חלון החדר והדובון הקטן
אמר "איש זקן של הירח, אני מאוד מאושר.
אינני יותר הדובון הקטן. אני מישה-מוקווה,
הדוב הגדול."

מישה-מוקווה, הדוב הגדול

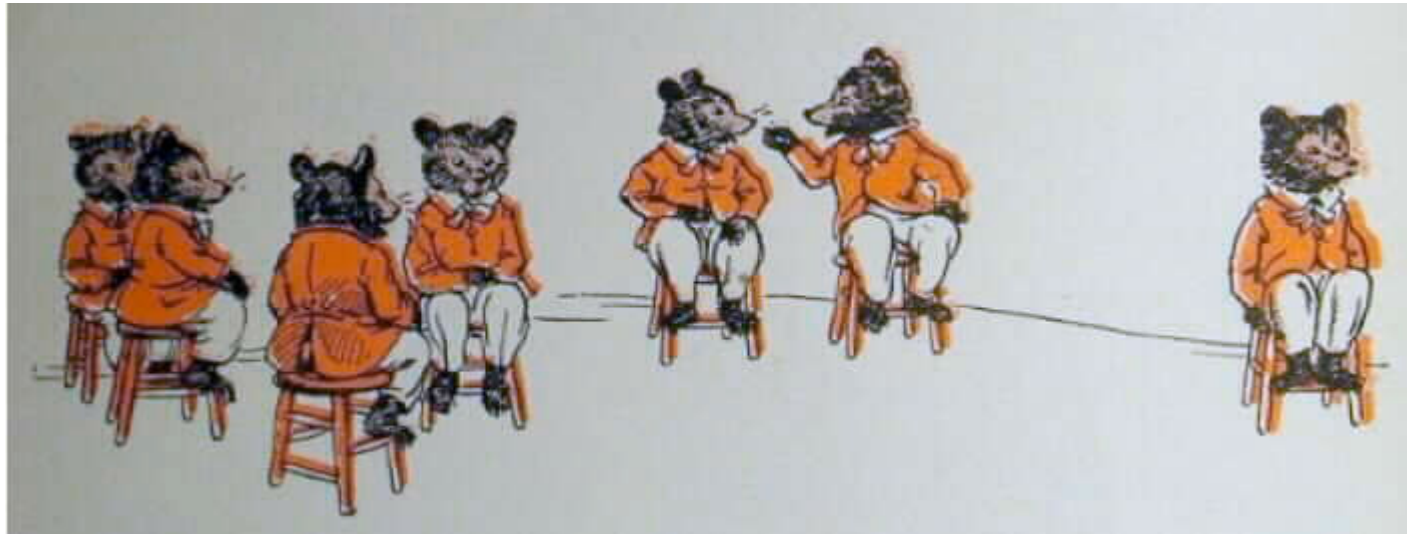
הדובון הקטן סיפר לכולם איך חיפש את כיפה אדומה ומצא את סבא רטנן ואת כיפה אדומה גם כן. וסיפר איך מצא את כד הזהב. ופתאום הופיע בושי השועל. הוא עדיין חבש את המצנפת שצבטה לו באוזניים. "איך קוראים לך הדובון הקטן, איך קוראים לך?" התגרה בושי בדובון הקטן. כל החבורה השתתקה. כולם ריחמו על הדובון הקטן. אבל הדובון הקטן קם על רגליו האחוריות, הרים את ראשו גבוה וקרא בקול

למחרת כל היער רעש. הדובונים יצאו להזמין לנשף את כל החיות. אמא דובה שכרה שישה-עשר טבחים לעזרה. היא הייתה עכשיו עשירה מאוד ויכלה להרשות זאת לעצמה. שישה-עשר הטבחים בישלו וטגנו ואפו כל היום.

ומלך קולא, שחי בגבעת הפרחים, שמע על הנשף ושלח שלושה כנרים שינגנו לריקודים. לקראת ערב הכל היה כבר מוכן לנשף. בשעה שש התחילו להופיע האורחים. הגיעה משפחת הארנבות ומשפחת הדביבונים וכל הציפורים באו גם הן. האחרון הגיע סבא רטנן. הוא רטן כל הדרך "השק הזה כבד מדי. קשה לזקן כמוני לסחוב שק כבד כזה." כולם רצו לקראת סבא רטנן כדי לעזור לו לסחוב את השק. כי זה היה שק פלאים ובו מתנה לכל אחד. ואז כולם התיישבו לאכול ואחר כך רקדו ושרו.

חזק "אני מישה-מוקווה, הדוב הגדול!"
"שמעו! שמעו!" קראו כל החיות.
אבל בושי השועל לא מוכן היה לוותר. הוא
קרא "מאין לך שזה השם שלך?"
ואז הוציא הדובון הקטן את הכד שבו מצא
זהב וקרא את הכתוב בתחתית "עבור הדובון
הקטן. הזהב הוא שלו, וגם שם חדש. מעכשיו
הוא יקרא 'מישה-מוקווה' הדוב הגדול."
שמחה רבה שררה בין החיות. בוני הארנב
קרא "זה שם נהדר. כל הכבוד!"
וכלם קראו "הידד למישה-מוקווה, הדוב
הגדול! הידד!"
משפחת הדובים הייתה גאה מאוד. הם נפרדו
מכל החיות בחיבוקים ונשיקות ואחר כך כל
הדובונים הלכו לישון, כי היו כבר עייפים
מאוד.
ואז נזכרה אמא דובה "מה קרה עם השועל
בושי?"
"אני חושב שהוא ברח" אמר אבא דוב.
ובאמת, בושי כל כך הופתע לשמוע שלדובון
הקטן יש שם של ממש שברח רחוק, ושנים

לא שמעו ממנו ביער.
האם הוא עדיין חבש את המצנפת שצבטה לו
באוזניים?
אינני יודעת. שכחתי לשאול אותו.